

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

TRANSKRIPT

SUĐENJE U PREDMETU

„Krsmanović Oliver“

S1 1K 006028 11 Krl

Datum suđenja: 09.03.2012.god.

Transkript cijelog suđenja:

Predsjedavajući vijeća-sudija Samardžić: *(Isključen mikrofon)*...zbog ovoga kašnjenja, ali imajući u vidu da je za danas predviđeno saslušanje zaštićenog svjedoka, koji ima specifične mjere zaštite, bili smo prinuđeni da promijenimo sudnicu, radi ovoga paravana, tako da iz tog razloga smo i kasnili. Dobro. Ovaj, otvaram nastavak glavnog pretresa, u predmetu koji se vodi protiv optuženog Krsmanović Olivera. Konstatujem da je vijeće u neizmijenjenom sastavu, da je ispred Tužilaštva Bosne i Hercegovine pristupio tužilac?

Tužilac: Božidarka Dodik, dobro jutro.

Sudija: Hvala. Optuženi Krsmanović?

Optuženi: Prisutan časni sude.

Sudija: U pratnji branioca?

Branilac: Slaviša Prodanović, pristupio.

Sudija: Hvala. Za danas smo predvidjeli saslušanje zaštićenog svjedoka OK-17, koji svjedok je svjedočio u Haškom tribunalu i sudija za prethodni postupak mu je u ovom predmetu dao pseudonim OK-17. Poštujući mjere koje je svjedok imao na svjedočenju u Hagu, a to je bilo da je svjedočio u sudnici uz izmjenu lika, koji je išao prema javnosti, a pošto mi imamo tehničke mogućnosti za izmjenu lika, samo ukoliko se radi o tome da svjedok ne svjedoči iz sudnice, znači u toj bi situaciji on sjedio, svjedočio van sudnice da smo, da smo išli samo na izmjenu lika, odlučili smo se dakle da svjedok svjedoči iza paravana, da bismo na taj način zadovoljili standarde koji su bili regulisani prethodnim mjerama zaštite. Ima li nekih primjedbi na ovo što sam upravo rekao. Tužioče?

Tužilac: Tužilaštvo nema primjedbi.

Sudija: Odbrana?

Branilac: Nema ni odbrana.

Sudija: Dobro. Možemo pozvati svjedoka OK-17.

Tužilac: Jel' možemo samo da upoznamo sud, radi se o svjedokinji koja je nepismena, odnosno ona se zna potpisati, čitanje je jako teško, pa bih ja iz tog razloga predložila da čitanje zakletve ide od strane predsjednika vijeća, a da svjedokinja ponavlja, i njeni podaci koji će joj biti predloženi prije nego što započne, može joj neko tiho pročitati, mogu i ja, nije nikakav problem.

Sudija: Dobro, u redu, biće ugašen samo mikrofoni, pa kad bude. U redu, saradnica mi upravo saopštava da je jutros prilikom dolaska svjedoka u sud predala joj već lične podatke, spisak, tako da je sa njom sravnila i da je svjedokinja ovaj papir i potpisala svojim potpisom, tako da ćemo sada samo je pitati da li je ovo što je potpisano faktički njeno, jer štampanim slovima je napisano, tako da možemo pozvati svjedoka.

Tužilac: Samo dok svjedok ne uđe, da napomenem da je ovo svjedočenje u odnosu na tačku 3. i tačku 6. optuženice.

Sudija: 3 i 6?

Tužilac: I 6.

ZAŠTIĆENI SVJEDOK OK-17

Sudija: Dobro Vam jutro svjedok, izvolite sjesti. Hvala Vam što ste se odazvali na poziv Suda Bosne i Hercegovine. Vi ste na sud pozvani kao svjedok optužbe u predmetu koji se vodi protiv optuženog Krsmanović Olivera. Vama je sud već ranije ustvrdio zaštitnu mjeru na način da Vam je dao pseudonim OK-17. Takođe sud je obaviješten da ste Vi bili zaštićeni svjedok i u predmetu koji se vodio u Hagu, i da ste tom prilikom imali dodatnu zaštitnu mjeru koja se ogledala u tome da ste svjedočili uz izmjenu Vašeg lika na snimku koji je išao u javnost. Poštujući te mjere koje ste imali u Hagu, Vi danas svjedočite dakle javno u sudnici,

ali svjedočite iza paravna, odnosno na način da video-zapis se ne emituje u javnosti, a da se publika u sudnici nalazi ispred, iza ovoga paravana koji je kako vidite...

Svjedok: Evo, tu je taj.

Sudija: Tu, dobro, polako....

Svjedok: Dečko.

Sudija: Molim Vas, kad budete pitani, tada ćete i odgovarati. Ja ću Vas prvo upoznati sa načinom na koji će se danas provesti Vaše saslušanje. Prvo će sud uzeti Vaše lične podatke, tako što ćete potvrditi Vaš identitet na papiru koji Vam je naša saradnica već ranije pokazala i koji ste para., potpisali, parafirali, tako da ćete se sada izjasniti samo da li je to Vaš potpis. Nakon toga ćete položiti zakletvu, tako što ću Vam ja čitati tekst zakletve, a Vi ćete ponavljati za mnom. A nakon toga biste odgovarali na pitanja tužiteljica, potom na pitanja odbrane, dok članovi ovoga sudećeg vijeća imaju pravo da Vam postave pitanje u svakom trenutku. Ja sam inače sudija Darko Samardžić i predsjedavam ovim sudećim vijećem. Sa mnom u vijeću su i sudije Jasmina Kosović i Davorin Jukić. S Vaše desne strane je tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine, a sa Vaše lijeve strane je optuženi sa svojim braniocem. Vaša je dužnost na sudu da govorite istinu o onome o čemu budete pitani...

Svjedok: Da.

Sudija: Jer davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo.

Svjedok: Tačno.

Sudija: Ukoliko nečega ne možete da se sjetite, samo recite zaboravila sam, ne mogu se sjetiti, pa tako ćemo....

Svjedok: To će tako i da bude.

Sudija: Preko toga i preći. Takođe obaveza, obaveza Vam je da dok traje ovo suđenje sud eventualno obavijestite u slučaju da dođe do promjene Vaše adrese, Vaše adrese stanovanja, obzirom da se može desiti da budete ponovo pozvani na sud, bilo kao svjedok odbrane, bilo kao svjedok samog suda. Jeste razumili ovu poruku što sam rekao?

Svjedok: Jesam to sve razumjela. Ja mislim neće se desiti...

Sudija: Dobro. Možemo li znači krenuti?

Svjedok: Može.

Sudija: Ja bi zamolio saradnicu samo da Vam pokaže ovaj papir sa Vašim podacima, ličnim podacima, da li ste Vi potpisali taj papir, kad Vam je, čitani ti lični podaci?

Svjedok: Da, jesam.

Sudija: Dobro, hvala. Ja ću Vam dakle sada govoriti tekst zakletve, a Vi ćete za mnom ponavljati. Dakle, zaklinjem se...

Svjedok: Zaklinjem se...

Sudija: Da ću o svemu....

Svjedok: O svemu...

Sudija: Da ću o svemu...

Svjedok: O svemu...

Sudija: Da ću o svemu....

Svjedok: Da ću o svemu...

Sudija: Što pred sudom...

Svjedok: Što pred sudom...

Sudija: Budem pitana....

Svjedok: Pitana...

Sudija: Biti pitana....

Svjedok: Biti pitana...

Sudija: Govoriti istinu...

Svjedok: Govoriti istinu...

Sudija: I da ništa....

Svjedok: I da ništa...

Sudija: Od onoga što mi je poznato...

Svjedok: Od onoga što mi je poznato...

Sudija: Neću prešutjeti...

Svjedok: Neću prešutiti.

Sudija: Dobro. Dužnost mi je još da Vas upitam, pretpostavljam da niste, ali moram Vas pitati, da li ste Vi slučajno u srodstvu ili u zavadi sa optuženim Krsmanović Oliverom?

Svjedok: Nisam ni u srodstvu, a nisam ni u zavadi nikakvoj.

Sudija: Dobro, hvala. Tužiteljice izvolite.

DIREKTNO ISPITIVANJE SVJEDOKA

TUŽILAC BOŽIDARKA DODIK – direktno ispitivanje svjedoka

Tužilac: Hvala. Dobro jutro gospođo OK-17.

Svjedok: Dobro jutro želim.

Tužilac: Ja ću Vam postaviti pitanja vezano za ratna dešavanja u Dušću. Zamoliću Vas da pažljivo pratite, saslušate pitanje, odgovorite ono što znate.

Svjedok: Da.

Tužilac: Recite mi molim Vas prvo gdje ste Vi živjeli prije rata?

Svjedok: Ja sam prije rata Boga ti ži., u ratu sam živila u Dušću...

Tužilac: Dobro.

Svjedok: A dok se nisam udala živila sam jedno naselje Župa, Štitarevo, gdje sam se rodila mislim.

Tužilac: U redu. Kad je to bilo da ste prešli u Dušće?

Svjedok: U Dušće sam prešla čim sam se udala, nisam, udala sam se ustvari u Žepu, pa sam tamo živila možda četiri, pet mjeseci, doselila sam u Višegrad. I tuj sam izrodila svoju djecu, tuj sam napravila kuću jednu, pa kasnije drugu, i tuj uvijek živila u Višegradu.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Višegrad sam poznavala poznato.

Tužilac: A recite mi prije rata koga ste imali od članova porodice, bez imena, dakle samo?

Svjedok: Imala sam tri sina, muža u srodstvu, snahe, unučadi i tako.

Tužilac: U redu. A u aprilu 1992. godine, jesul' Vaši sinovi bili zaposleni?

Svjedok: Jesu sve trojica.

Tužilac: Gdje je koji od njih radio?

Svjedok: Nisam Vas razumjela.

Tužilac: Gdje su Vam radili sinovi?

Svjedok: Jedan sin radio u MUP-u kao policajac aktivni, drugi Boga ti, radio u Vardi, treći radio kako da kažem klub ovaj, gdje su se košarke te tamo pravile, to se tamo prema stanici, ne znam ti sad tačno reći to kako se zvalo.

Tužilac: Dobro. A muž gdje Vam je bio zaposlen?

Svjedok: Muž mi je radio u Vardi, bio poslovođa.

Tužilac: Jeste Vi bili zaposleni?

Svjedok: Ja sam radila po potrebi u Vardi kao čistačica, dok sam školala svoju djecu, jer nije moglo da bude samo plata.

Tužilac: U redu. Recite mi sjećate li se dešavanja iz aprila 1992. godine, odnosno da li ste od sina koji je bio zaposlen u MUP-u saznali šta se tamo dešava?

Svjedok: Svašta sam saznala i bilo je dešavanja tamo dok nije bilo do Dušća, raznije dešavanja je bilo, napanuto, Višegrad je napanut sa tri strane. Dobrun, moj je sin isto otišao tamo i borio se bogme, bio tamo da brani svoj narod. Tamo je svašta bivalo, to sam čujavala.

Tužilac: U redu. A recite mi je li Vam poznato, od sina koji je radio u policiji šta se desilo u policiji višegradske?

Svjedok: Pa jeste, policija je sva napustila Višegrad, kao policajci aktivni iz MUP-a, sve je otišlo.

Tužilac: Kad kažete sve, jel' mislite na pripadnike policije i bošnjačke i srpske nacionalnosti?

Svjedok: Ne bošnjačke, nego srpske.

Tužilac: Zašto se to desilo, šta znate o tome?

Svjedok: Pa tako sam čula da se desilo da nisu stjeli dolaziti na poso, da, počele su se borbe voditi po Dobrunu, narod je naš išo gore i tako je počelo. Kasnije je počelo granatiranje Dušća, bila, trebala pustata biti brana, mi smo izbjegli, preko mosta da bježimo iz otog Dušća, da idemo za Rogaticu, već me potresa...

Tužilac: Polako...

Svjedok: I granate su počele bile padati. Ja sam otišla sa svojom majkom, muž odveo dvije snahe i četvero djece s kolima u Rogaticu, moja djeca ostala u Višegradu. Kasnije se djeca prebacivala, kako su šta ja znam, tu i tamo sve, ne znam u detalje, do Međeđe. Bile smo u Rogatici šest dana. Nakon šest dana srpski radion javlja da se vraćamo kući. Mi smo se vratili. Kad smo se vratili, neke su kuće opljačkane, neke nisu, moja nije bila opljačkana. Došli smo fino svojoj kući. Sutradan je ušao Užički korpus, bio ušao prije nas. Odjednom je došao našoj kući tražiti neko oružje što je moj sin bajagi kao radio u MUP-u. Mi nismo imali ništa to da damo.

Tužilac: Samo da Vas pitam ovo, po povratku za Višegrad, kad ste putem radija pozvani da se svi vratite, čime ste došli?

Svjedok: Došli smo svojijem autom, imali smo auto.

Tužilac: Jeste li bili gdje zaustavljani putem?

Svjedok: Jesmo, na Ustipračići, jesmo na mostu Višegrad. I stjeli su nam na Ustipračići da uzmu auto, ali imali smo malu djecu, unučadi. I veli moj muž ovaj, išćerali su nas iz auta, pa kud sad s ovom djecom, daj da hi kako dovučem kući, pa neka uzmete vi to auto, i tako je i bilo, pustili su nas, nake su nam propusnice davali tobože, bajagi da možemo proći do kuće.

Tužilac: Dobro. Dakle, po povratku kući, Vaša nije bila opljačkana...

Svjedok: Ne.

Tužilac: Neke su bile, a rekli ste Užički korpus je tada u to vrijeme bio tu.

Svjedok: Jeste, jeste.

Tužilac: A za vrije., jel' Vam poznato do kada je Užički korpus ostao u Višegradu?

Svjedok: E, ne mogu se sjetiti datuma dokle su bili. Ne mogu to.

Tužilac: A možete li se sjetiti mjeseca, otprilike kolko vremena po Vašem povratku u Višegrad?

Svjedok: Pa možda mjesec dana, ne znam i to, bojim se da ne slažem, nikad nisam lagala.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Jer ne mogu se to sjetiti, da li su bili oni mjesec, da li su više. I kad se povuko Užički korpus, onda su zla počela po Višegradu nastajati.

Tužilac: Kad kažete...

Svjedok: A dok je bio Užički korpus ništa nam nije falilo, nit' je bilo.

Tužilac: U redu. Kad kažete povukao se Užički korpus, korpus i počela su zla po Višegradu...

Svjedok: Da.

Tužilac: Šta se to dešavalo što Vi smatrate zlom?

Svjedok: Ja smatram zlo, ovaj, ako dolaze ljudi iz Višegrada koje poznaješ i koje ne poznaješ, odvođe muškarce bajagi da ispitivaju u SUP, ti se ljudi ne vraćaju. Silaze ovaj, s Drinska ozgor, zovem Drinsko, Pijavice, hajde nejse gore ta sela i ne poznajem dobro, šćeriva se narod u to Dušće, gone ih u Vatrogasno da hi smještavaju, ko je imo rodbine, smjestilo se kod rodbine, ko nije, uz grad su hi gonili. Zapalili su ozgo kako šćera sela, zapale, zove se jedno selo Homarine, a vidi se od naših kuća. To je iznad Pijavica, odmah su kuće počele goreti. To je na primjer prvo sam vidila odozgor. Kasnije dalje sve dešavanja razna su bivala.

Tužilac: U redu. A recite mi zbog svega toga što se dešavalo, što ste nam sad opisali, jeste li Vi boravili u Vašoj kući, ili ste se sklanjali negdje?

Svjedok: Ja sam u kući bila u dan. Kad je počela dešavanja odvođeći muškaraca, kad, pardon, prva je žrtva bila Behka u Dušću, Zukić. I kad su ta počela dešavanja, odvesti Behku, odvesti tamo neke komšije, Fehima Tabakovića, njegove sinove, moga jednog amidžića Fahru, e to su počela ta dešavanja. Kasnije, kad je se to smirilo, možda dan, dva, počelo je redom sve ići 'vamo. Jer Dušće je bilo, ja ne znam, da ne slažem možda oko 300 kuća, to je naselje bilo.

Tužilac: U redu...

Svjedok: Samo mislim nemojte me shvatiti da sam baš tačno rekla.

Tužilac: Dobro, u redu. Kad kažete obdan smo bili kod kuće, jel' to znači da ste...

Svjedok: Nismo po čitav dan. Ovako, kad su počeli ljudi da dolaze srpske nacionalnosti da, da pljačkaju kuće, da odvođe muškarce, mi bi Boga ti bježali u šumu i po šumi smo naćali. A tada su bile kiše katastrofa. E izjutra bi dođi kući da se presvućemo malo, da skuhamo šta da jedemo, da nosimo u šumu, i tako smo bivali. Nekad bi i naveće dođi da uzmemo koje haljinće da se presvućemo ili ćebe ili tako mislim. I nisam samo ja, još tako svijeta.

Tužilac: Dobro. Rekli ste nam baš ne pamтите dobro datume, pa ću Vas ja ovako pitati. Jel' se sjećate šta se desilo na Kurban-bajram '92-ge godine?

Svjedok: Sjećam se, to nikad neću zaboraviti i najvolila bi kad me ne bi o tome pitali. Kad je bio Kurban-bajram, oko 11,00 sati odveli su mi tada muža i još dvojicu ljudi koji su radili u Vardi. I odveli su hi prema MUP-u ispod moje kuće, jer sam tuj stanovala možda, ne znam, da ne slažem, 50, 100 metara od ote Varde kapije.

Tužilac: Recite mi prvo, je li taj dan Vaš muž otišao na posao?

Svjedok: Jeste, i trebo je doći oko 11,00 je bio doručak u Vardi. I ja sam se nadala 11,00 sati, a tako sam imala pogled, e 'vako da gledam, što ga nema. On je valjda krenuo kući na taj doručak, i savio otuda ide od kako se zove to đe him je bile kancelarije, haj da ne kažem drukčije, možda ne znam sve tačno reći, došla su kola Pasat, koji su uzeli od Behke Zukića i Džeme.

Tužilac: Kad kažete koji su uzeli od Behke i Džeme, koje to uzeo Pasat?

Svjedok: Uzeli Lukići, i nisu ga, ja mislim da nikom nisu to auto nikad ni dali da, da ga ko vozi, jer to je auto dovezeno iz Njemačke, novo auto. Oni su mislili da voze avion, a ne auto, tako su se ponašali.

Tužilac: Kad kažete Lukići, znate li imena, koji Lukići?

Svjedok: Milan i Sredoje.

Tužilac: A na koji način znate da, da su oduzeli to vozilo od Behke i od Džeme?

Svjedok: Zato što sam taj dan sišla u grad. Pretresali su mi kuću, i otišla sam da se žalim Tomiću Bobanu, šta mi rade, zato što je moje dijete tuj radilo. I kad sam ja došla ovaj dolje, on kaže hajte gospođo kući, neće se viš' to desiti. Ja sam se vraćala kući i to sam se desila kod Šefke Hodžića kuće, kad je došo Milan i Sredoje u Fići i parkirali se kod Šefke Hodžića kuće, to je Varda. Behka je otud naišla iza mene i taj Džemo, i oni su hi išćerali, uzeli him ključeve i uzeli him auto. Mi smo zajedno došli do naselja, samo što sam ja bliže 'vamo, a oni su produžili još dalje da idu malo.

Tužilac: Dobro. Znači sad da se vratimo, vidjeli ste taj crveni Pasat...

Svjedok: To sam sve preživila svojim očima, ko da sviju vas ovo 'vako gledam.

Tužilac: U redu. Vraćamo se na događaje u Vardi, dakle vidjeli ste da dolazi, došli su kažete crvenim Pasatom....

Svjedok: Da, da.

Tužilac: Ko je to došao?

Svjedok: Da.

Tužilac: Ko je došao, jeste li vidjeli ko je došao?

Svjedok: Milan i Sredoje.

Tužilac: U redu. Šta se potom desilo?

Svjedok: Uzeli su moga muža malo dalje od ote đe kažem, đe su him kancelarije. Kasnije uzeli Ramiza Karamana. Uzeli jednoga Ahmeta Kasapovića, koji je radio onom Volvu i dogonio balvane na gater.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: I uzeli su hi i u auto su hi smjestili, i odvukli su hi prema MUP-u. Ja zovem MUP, ko kad sam bila luda, budala, izgubljena, mislim, kontam ja to da se još to nije dešavalo nešto zlo koje će biti. Reko sad mi je muž odveden iz Varde, je li tuj doveden. Kaže, nije ovde niko doveden, pa ono čuješ kad klepne slušalicu, e tako je bilo.

Tužilac: Dobro. Vi ste dakle vidjeli odvođenje ove...

Svjedok: Sve očima svojijem, ko što vaske e 'vako, e 'vako kapija mi pred očima.

Tužilac: Znači Vaš muž i, i još dvojica njegovih kolega...

Svjedok: Da.

Tužilac: Su odvedeni.

Svjedok: Jeste, jeste.

Tužilac: Da li ste vidjeli poslije toga da se ponovo vratilo isto vozilo?

Svjedok: Jesam, možda je prošlo 20 minuta, možda pola sata, i to ne znam tačno u minute da kažem, isto se auto vraća i parkira se na isto mjesto kapije. Odlazi čovjek iz auta i tamo ljude, kako su ljudi tamo bili tako pripremljeni, goni ljude i goni opet prema kapiji. Doćero je ljude, Osmanagić Hameda, to su svi ljudi meni poznati, jer ja sam bila čistačica u Vardi. Osmanagić Hamed, Aljušević Nusret, Memišević Ibrišim, Bektaš Nedžad, Čančar Mušan, ne znam da li sam sve tačno rekla. Ako mi na um padne, ja ću ponoviti.

Tužilac: U redu.

Svjedok: Te sam ljude vidila, naćerali su hi na kapiju, skinuli su mantilje, povadili su him ključeve, lične karte i odveli su hi prema obali Drine, poredali hi jednog do drugog, razmakli 'vako, nisu jedan baš uz drugi, i sve po jednoga metkom, tap, tap, i onda je bio rafal. Kasnije su pustili vodu, malo puste vodu, ta voda malo snijela, leševi ostali pokraj Drine. Išla sam Memišević Mujesrom, sa Vahidom Ramić, uzeli smo ona kolica, tačke, i turili smo dvije dacke i dovukli smo Ibrišima Memiševića nas tri žene kući i zarovile ga, bio je još njegov amidža Mustafa i jedan Imamagić Uzeir, i strina Hajrija. Zarovili smo čovjeka kako-tako, samo da ne ostane, da ga keradi ne razvlače...

Tužilac: Samo da...

Svjedok: A drugi su lešovi ostali pokraj Drine.

Tužilac: Da se vratimo malo unazad, na ovaj momenat izvođenja ovih ljudi iz Varde. Vi ste rekli u jednom momentu, ta druga znači grupa ljudi koje ste nabrojali kao da su bili pripremljeni, kao da su čekali je li?

Svjedok: Isto kao da hi je neko, otkud hi tako sakupilo otude da, da su odjednom ti ljudi (*nejasno*), samo što su došli ovi u Vardu, to...

Tužilac: Jeste li vidjeli, da li ste mogli da vidite da li ih je neko izvodio iz unutrašnjosti?

Svjedok: Nisam, ne mogu to reći što nisam. Sve što nisam vidila neću nikad reći...

Tužilac: U redu.

Svjedok: Imam svoju djecu.

Tužilac: A recite mi, koga ste vidjeli da je u njih pucao, da ih je odveo do Drine i da je pucao?

Svjedok: Pa Milan ko će drugi i Sredoje, oni su hi odveli, i oni su hi dolje i pobili, i oni su ta kola i vozili, nikad niko nije drugi vozio ta kola, ja kolko znam.

Tužilac: U redu. Ja ću Vas sad pitati jel' poznajete Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Olivera Krsmanovića poznajem kao dečka. Imo je plavu kosu, evo sad je objelio, i nosio je 'vako pravi razdjel i šiške ste nosili gospodine, dobro Vas znadem. A znam ti tatu dobro, radio je Vardi, vozio je pilotu, i istreso je pored Drine, imo je plavi TAM-ić. A ja sam tada čistila u Vardi. Ja što znam, to pričam. A stanovali ste kod INA-e, imali ste kuću. Gore je bila naša od pilane građa, gore sam išla da uplaćujem građu, znam te ko dječaka po gradu, kolko hoćeš puta, radila sam u MUP-u, pardon, zamjenjivala sam onu, ne znam joj sad ime, imala je kućicu pored MUP-a, Vi znate bolje sad ko je, onu ženu. Nju sam mijenjala na, na zamjenama kad je trebalo odmori.

Tužilac: Dobro. Primjećujem već da se obraćate optuženom, jel' to znači da ga prepoznajete kao osobu Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Kao, kao dijete ga prepoznajem, kao dečka....

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Nosio je šiške, plavu kosu, dobro ga znadem.

Tužilac: Znači, gdje on sad to sjedi, u čemu je obučen?

Svjedok: Evo ga u zelenom.

Tužilac: U redu, hvala Vam. A da se...

Svjedok: Samo je sad objelio, onda je bio plav.

Tužilac: Dobro. Samo ću se ponovo vratiti na događaje u Vardi. Vi ste rekli da niste vidjeli, niste mogli da vidite ko izvodi te ljude.

Svjedok: Nisam, to nisam, ne mogu to reći.

Tužilac: Rekli ste nam i ko je pucao. Rekli ste da su to bili Milan i Sredoje.

Svjedok: Ja mislim oni su to, to auto vozili, drugi nije mogo niko dobit' to od njihke auto, oni su tako bili heroji. Oni su mislili da su sav svijet uzeli pod svoju šapu.

Tužilac: Recite mi u tim momentima jeste li vidjeli Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Nisam. Tada nisam kad su ti ljudi.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: To nisam.

Tužilac: U redu, hvala. A nakon ovog, moram samo da dovršim vezano znači za Vašeg supruga. Recite mi jeste li Vi kasnije saznali šta se s njim desilo i jeste pronašli tijelo?

Svjedok: Tijelo su mu pronašli ljudi u slapu, donijela ga Drina negdje možda popodne, fatali sa čakljama i dolje su ga ufatili. A jedan mi je ka., oni Kurspahić Ramo bio, to je Drina, zovu se Nezuci, gledao sa dvogledom kad su hi šćerali, oćerali li su hi s ote pilane, a dolje se zove Potavnica, a dobro zna Oliver đe se zove Potavnica, đe su tri kuće, da su hi tuj šćerali, i da su hi tuj pobili, a ja vidila nisam, samo sam čula to po čuvenju, a moje su komšije Ramo Ramić, Ibrišim Cocalić ufatili moga muža sa čakljom, snio ga, u slapu su ga snijeli, prenijeli smo kosti kasnije u Vlakovo.

Tužilac: Dobro, znači jel' nakon rata izvršena ekshumacija?

Svjedok: Sve, sve, imam papire.

Tužilac: U redu. Od ove druge grupe ljudi koju ste nabrojali, koji su odvedeni nakon što je odvedena prva grupa, gdje je bio i Vaš suprug, rekli ste da je, da ste odmah pronašli Ibrišima Memiševića i sahranili ga.

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Jel' Vam poznato za ostala tijela, koga ste mogli vidjeti tad kad ste dolazili po, po Ibrišima, od ovih koje ste nabrojali?

Svjedok: Sve su to moje komšije, Nusret Aljušević, stanovo u jednoj baraki tuj kod pilane. Bio oženjen, Fata mu se zvala žena, imo dvije šćerke. Jedna mu je bila ranjena, pa je negdje u, tako sam čula u Užice premaknuta, a druga i Fata, ta žena nisu nikad se ni pronašle još.

Tužilac: Dobro, znači pitam Vas, je li Vam poznato osim Ibrišima, jesu li...

Svjedok: Jeste, jeste, taj je Čančar radio u toj Vardi.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Taj Bektaš u Crnči. Taj Lutvo Tvrtković on ti je u Jondži živio. Bio onako malo čojek nije dobro bio ni što kažu haj' pametan.

Tužilac: Dakle, ta tijela ste vidjeli, a...

Svjedok: Sve je to pokraj Drine ostalo da leži.

Tužilac: A izvršili ste jel' na ovaj način sahranu, kako ste nam opisali za Ibrišima?

Svjedok: Za Ibrišima smo dovukli kući.

Tužilac: U redu.

Svjedok: I to nismo ni u groblje, nego kod kuće gore smo ga zakopali, njegove.

Tužilac: U redu. Recite mi nakon ovog događaja, nakon par dana, šta se desilo u Dušću?

Svjedok: Posle toga svaku je noć bilo pljačka, haj da kažem pljačke po kućama. Mi smo u šumi spavali, svake noći. Možda je neko i u kući nekoj, ali mi, naše naselje je bležalo šumi. Imali smo blizu šumu. Bježali smo šumi. A izjutra bi dođi rano da štagod uzmemo, kakve hrane...

Tužilac: U redu.

Svjedok: Pa da idemo pri šumi, da kuhamo. Bila je kuća gore od jednoga Sabita Džanke. Pa nam je bilo zgodno tuj skuhati na brzinu, i da vjerujete, da nismo nešto ni kuhali, nego smo uzmi, pa napljeskaj onih uštipaka ko prije u tepsiju, pa što prije u rernu natrpaj i naspi flašu vode i idi pri šumi.

Tužilac: U redu.

Svjedok: Tako se dešavalo.

Tužilac: Recite mi, da li je nakon ovog događaja koji ste nam opisali, da su odvođeni ljudi iz Varde, da li su odvođeni muškarci iz, iz Dušća?

Svjedok: Da. Da se malo napijem vode.

Tužilac: Samo polako.

Svjedok: Samo momenat. Posle Varde, sad ću reći Vam. Bilo je osam sati, rano, magla je bila. I tada sam došla da uzmem malo brašna i da uzmem litar ulja i da idem gore đe sam i bila.

Tužilac: Samo ako možete da se sjetite, otprilike koliko dana poslije Varde?

Svjedok: Da li je bilo tri dana, kad su ljudi ti odvedeni, da li je tri, da li četiri, i to Vam ne mogu se sjetiti u detalje sve da kažem.

Tužilac: Dobro. Uglavnom nekoliko dana razmaka.

Svjedok: Nekoliko dana je prošlo.

Tužilac: U redu, nastavite.

Svjedok: Došla sam da uzmem ovaj, malo ulja i brašna i da idem dalje gore, jer svako je malo sebi ponio i ide bome pa se snalaziš. Došla sam da uzmem to jutro i da bajagi tu svoju kuću obiđem, jest bila opljačkana sva, ali meni je drago bilo još da dođem, bilo je hrane. To jutro kad sam ušla u kuću, čula sam galamu i pucnjavu, Bože dragi pa šta se ovo dešava 'vako rano, a došla sam iz šume. Izišla sam 'vamo na terasu đe ulazim na vrata, prodreknuli su se gore iznad mene, bili su jedni rezervoari, đe su nam vode dovedene, bazeni, hajd da zovem rezervoar. Tudi sam dobro čula kad kažu, hajde, zalomi 'nako lijevo krilo, nikad ga do tada nisam ni čula. Evo dovle smo mi očistili, dokle ste vi tamo došli. Ja sam ti uzela, nisam umjela uzeti ni kesu, ni ceker, ni ništa, uzela sam 'vako flašu ulja i kilu brašna, i nosim 'vako. I idem od svoje kuće, sad ću doći na tu jednu meraju, tamo je komšiluk, možda su kuće razmaknute,

neka kuća pet metara, neka deset, neka dvajest, pa i pedeset ima gore što su bile Mustafe Zulčića kuće, a od moje kuće.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Uz, dolazim na meraju. Idem, oni su opkolili. Jedni idu, tude je pruga prijašnja bila, a sad nejma pruge iznad ote pilane. Jedni su iz grada valjda došli i otud halače se.

Tužilac: Kad kažete oni, na koga mislite?

Svjedok: Mislim na Srbe.

Tužilac: Da li su to bili vojnici, kako su bili obučeni?

Svjedok: Bili obučeni u šarena odijela.

Tužilac: Dobro. Da, opisali ste sad kako s dvije strane, jel' vidite da se, da se opkolilo...

Svjedok: Sad vidimo da smo opkoljeni.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Nema više izlaza nigdje to. To se tako dešava i tu priču koju slušam.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Pošla sam prema tamo gdje sam i pošla kod sa., kod otog Džanke kući. Dolazi, prolazi Leka, nosio je kahvaji beratku. Trkom leti ispred mene. I prošo me je, otišo je gore đe je taj Mustafa Zulčić, đe smo bili u toj kući.

Tužilac: Recite nam ko je Leka?

Svjedok: Ja znam da su, e da sad ne slažem, jel' mu bilo ime Zoran, pa su ga zvali, zvani Leka, tako, tako sam čula, al' nemojte me opet za riječ držati.

Tužilac: Zna li odakle je?

Svjedok: To je gore iznad Drinska, koje je selo, ja ne znam Tihaljiće prođeš pa gore, ne bi znala i to koje je ni mjesto, ni koje je selo.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Prošo me je. Otišo je gore preda mnom, ja sam za njim. Došo je gore u tu su Sabita kuću. Našo je Mustafa, Mustafa bio Zulčić, slomio je obadvije noge, jer je pravio 'vako oluke svijetu, po kućama one ograde, i pao je čovjek možda na mjesec dana prije toga, i obadvije noge polomio. Uletio je ko hajduk, ko je, on je, izlazi, izlazi da ideš na 'nako ispitivanje. A on 'vako veli, jadan, to je bio dobar čovjek, kaže, pa kud ćete me, kaže vidiš da ne mogu kaže na noge. I veli meni, dela mi kaže daj kumo, kaže one štake. Ja mu dofatim štake, čovjek uze ispod ruke, njegova je žena e 'vako previla ruke, okamenila se, ništa nije progovorila. Do nekoliko je rekla meni, ako se sjeća, uzmi te pokućnice Boga ti, pa snesi dolje da Mujo obuče, jer zavoji su na nogama. Ja sam dolje sišla. Druga je tamo, nisam zagledala u onome strahu od sebe, tamo je bila ili je druga, ili treća kuća jedan Pecikoza, huj jel' Safet se zvao ne znam tačno, znam, Remzija, Remzija. I otud njega išćeraše iz kuće. Poćerali su ga prema toj meraji. A ta je meraja dolje đe je Muje Zulčića kuća. I ja dolazim dolje Boga ti, donosim te pokućnice, reko evo ti ove pokućnice da obučeš, nazuješ na one zavoje. On je sio na svoje korito, ima korito pred vratima. Preko puta je njega Memišević ovaj, Malića kuća, đe je Ibrišim odveden, njegove majke i oca. To sam donijela pokućnice. Oni su se razlećeli, oni nisu išli u grupama dvojica, trojica, pa da dovode ljude, neg' sve po jedan su dovodili te ljude, đe koga utrefe.

Tužilac: A recite mi sad, kad kažete oni, koga ste sve među tim vojnicima prepoznali, ti što idu po kućama i kupe ljude?

Svjedok: Poznala sam Leku kad je doveo Mustafu Zulčića.

Tužilac: U redu. Jeste li taj dan vidjeli Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Da. Poznala sam, onog drugog nisam poznala što je doveo Remziju.

Tužilac: Samo da Vas pitam, kad kažete da, vidjela sam Olivera Krsmanovića, jel' možete da se sjetite kako je on izgledao tog dana, kako je bio obučen?

Svjedok: U šarenom odijelu, Oliver je nosio šareno odijelo i pušku, ne mogu ti reći, nije duga puška, nego ona ko, ja ne znam je li to kalašnjikov. Nekad bi nosio traku oko glave, a nekad bi kačket oni, uniforme su to kačketi...

Tužilac: Sjećate se...

Svjedok: Vojna odijela, haj da kažem vojna odijela što nose, to.

Tužilac: Dobro. Možete li se sjetiti tog dana, rekli ste šarena uniforma, da li je tog dana, ako se sjećate imao šta na glavi?

Svjedok: Kačket. Kačket je taj dan imo, taj dan nije bila traka.

Tužilac: U redu. Kad kažete sad da ste vidjeli tu grupu vojnika među kojima je i Oliver, jel' se sjećate osim Leke i Olivera ko je još od vojnika bio?

Svjedok: Bio je Nenad. Da li je Nenad, da li je Nenad Stefanović, on ti je stanovo u baraki. Imo, otac mu je Rade, majka mu je Persa, ja mislim. I njega sam poznala.

Tužilac: U redu. Jel' možete sad, pitam Vas ako možete u ovom momentu da se sjetite ostalih vojnika, osim ove trojice?

Svjedok: Dragana Savića, i ostale ne poznajem ljude.

Tužilac: U redu.

Svjedok: Jer bilo hi je više.

Tužilac: U redu. Rekli ste nam da je lično Leka izveo, Leka jel', izveo Mustafu Zulčića?

Svjedok: Da.

Tužilac: Da li ste vidjeli sad ova ostala grupa, koje ljude dovodi na meraju koju ste spomenuli?

Svjedok: Nisam vidila kako su hi dovodili, neg' pojedinačno, sve je to, kako sam ja došla, tudi su se ljudi skupili. Tudi su doveli kasnije i Memišević Ismeta, od otoga Ibrišima što su ga ubili.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Izišla je njegova majka Smaila i objesila se djetetu o vratu, i kaže hej moj sine, jel' to i tebe nađoše da te vode. A on njoj samo 'vako, sago glavu preda se i veli, idi majko u kuću, idi majko u kući, ona ne može da se od njega odmakne.

Tužilac: Recite mi, osim, osim ovih koje ste nabrojali, ko je još od muškaraca iz sela taj dan odveden, koga ste vidjeli?

Svjedok: Bio mi je Safet Žiga, komšija, Rešid Gadžo, to su mi bližnje komšije. Bio je Nuhanović Midhat, da li je tako, da li, mi ga zvali Mido, mlađi je to čovjeka. Omera su Đilbasa doveli, jednoga Nezira Paju, sve je to svedeno 'vako isto u grupu jednu na tu meraju. I odatle su hi zajmili prema pilani, to je dolje pruga, isto ko ovce pred sobom, i oćerali su te ljude. Tada je reko Rešid Gadžo mojoj jetrvi Fatimi, idi mi molim te donesi naočale ako mi šta trebadnu, da mogu nešto pročitati. Ona je donijela. Reko je Hamed Repuh svojoj ženi, ne znam ni kako mu se žena zove, oni su iz Repuševića, ali tu su bili kupili kuću, al' bili su onaj, skorašnji, pa nisam hi toliko ni upoznala. Idi mi donesi lijekove ako mi trebadnu da, da popijem. Oni, ne znam ko je od njihke progovorio, ne trebaju tebi lijekovi, mi ćemo vaske vratiti samo da vas ispita., ispitamo, to je tako bilo.

Tužilac: U redu. Recite....

Svjedok: To sam čula, ne znam ko him je reko.

Tužilac: Dobro. Znači nakon što su muškarci skupljeni, na ovom mjestu koje ste Vi rekli da, da zovete, jel' meraja, da su ih potjerali kažete prema pilani...

Svjedok: Prema pilani.

Tužilac: Ko ih tjera od ovih vojnika? Da li je među vojnicima i Oliver Krsmanović?

Svjedok: Sigurno da jeste. Ja nisam viš' ni gledala. Znaš šta su nam rekli, da nam jebu Boga, ulazite u kuću, i to ne znam koji je govorio, ulazite u kuću, ako vas rane reći ćete da smo mi, e 'vako su nam rekli.

Tužilac: Dobro. Samo da ovo razjasnim, znači koga ste vidjeli od vojnika da vodi ljude prema pilani, možete li se sjetiti?

Svjedok: A mogu, Leka, bio je tuj Oliver Krsmanović, Nena nije 'vamo prilazio, Dragan Savić. A znaš šta su kasnije još radili. Jedni su odveli te ljude dolje...

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Pa su se bacili 'vako, ima ulica lijevo, a mi ćemo sad gore ope' u tu, šumarak ima, borići. Oni su se 'vako onom ulicom, ne znam koji su se tamo sad odvojili, to je strah, to je katastrofa, Dušće gori, zapalili Hasana Kahrimana kuću. Ovaj, ovom ulicom se odvojili, izišli su gore Aljuševića, nije Aljuševića, nego, bio je jedan Hrustem Mušević i dedo, da li su oni braća, da li su amidžići, ne znam. Gore su pred nama, čuje se tamo galama i hukama, išćerali tude ljude, ljude su ubili pred vratima, dvojicu ljudi. A mi smo bili možda 50 metara sad u borićima od njihke đe je to, đe su te kuće, kako smo pobjegli.

Tužilac: Dobro. Znači Vi čujete da se nešto tamo dešava?

Svjedok: Pa čujemo, evo ovako, to je ovako bilo, a mi smo u borićima.

Tužilac: Al' niste, ako sam dobro razumjela, niste sad u poziciji da vidite dešavanja...

Svjedok: Nisam, samo čujem izlazite i tamo kad su puške pukle tamo, sutradan su njegove šćeri došle i našle mrtve ljude pred vratima.

Tužilac: U redu. A ovi ljudi koji su odveden iz Dušća, nabrojali ste ih, jel' Vam išta poznato šta se s njima desilo, jel' ikad iko pronađen od njih?

Svjedok: Nikad, nikad, ni danas danile ne znamo šta se s otim ljudima dešava. Njihove porodice bi željele da znaju đe su ti ljudi, da hi bar sahrane, ako su mrtvi. Ako su živi daj da hi, da vide đe su ti ljudi. Ni danas danile se ne zna za te ljude, ja mislim. Možda, da ne slažem, kako sam čula, ali ne znam je li istina, da su istog tog Memiševića Ismeta ufatili u Drini, a ja nisam vidila.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Eto to je toliko.

Tužilac: U redu. Recite mi osim ove prilike koju ste sad opisali da ste vidjeli Olivera Krsmanovića, jeste li ga vidjeli u nekoj drugoj prilici još tokom rata?

Svjedok: Kako, kako misliš, kako je počelo tu?

Tužilac: Znači, otkako je počeo rat kolko puta ste ga vidjeli?

Svjedok: Da. Oliver Krsmanović je dolazio, u mene je bilo auto nešto djeca obatalila su, da se ne može upaliti. Viđala sam ga sa Lekom da je dolazio. Nisu mogli auto očerati nešto. Sutradan kad sam došla opet izjutra kući tog auta nije bilo. Ko ga je očero, jel' ga očero Oliver, ja neću reći, nisam vidila.

Tužilac: U redu. Taj događaj kad kažete dolazio je po auto, pa nisu mogli da upale, kad je to bilo, je li to bilo prije ovih dešavanja?

Svjedok: Prije odvođenja ljudi.

Tužilac: Prije odvođenja ljudi iz Dušća?

Svjedok: Prije odvođenja ljudi.

Tužilac: Da li je bilo prije događaja u Vardi?

Svjedok: Nije, nije, prvo je bila događaj u Vardi, pa je kasnije bilo auto, pa je, iza njih su ljudi bili. I kad su bili ljudi ondar u Dušću, ja mislim da nije viš' postojalo ni žensko, ni muško uho, sve je očišćeno. Ostala je moja svekrva, đe je ona ostala, ni sama, ni danas ne znam, i moja jetrva Mujesira Memišević, Vahida Selimbegović, odveli su hi na Drinsko tobože da hi sačuvaju, eto kao da su hi oni sačuvali, to je samo znam da su njihke negdje našli, u kojoj su kući i šta su, ne znam. A mi svi ostali prebačeni smo na Bikavac, kako se ko umio snaći i kako. A tu noć kad su odveli ljude noćila sam u šumi, pod jednim hrastom sa Rahimom Zulčić, samo nas dvije, nigdje žive duše nije bilo.

Tužilac: Dobro. Recite mi nakon što su ovi muškarci odvedeni iz Dušća, nakon koliko dana ste prebačeni na Bikavac?

Svjedok: Drugi dan. Prešli smo pješe i prešli smo tamo kraj otag Hrustema Muševića kuće, tude ima put, tamo su sadnice, borići, tamo sam vidila leševa kolko hoćeš pobijenije, noge na putu, glava u borićima, ko hi je pobio, ja ne znam, ja vidila nisam, nek' odgovara onaj ko je. Prešli smo na Bikavac i došli smo na sred sela, joj Salko Tabaković se zvao i njegova žena Fatima, tuj smo bili. Tuj smo bili ja mislim dan, pa smo sutradan su nas zvali u Crveni krst da se upišemo. Ko je stio ići upisati se, upiso se, ko nije, ja se nisam ni išla ni pisati. Šćerali su nas dolje đe se ide na stanicu, ima tunel, tudi ima vatrogasno, tu je bio to vatrogasno puno

naroda. Tudi su nas poredali, ne more da stane narod po cesti koji je svijet, jer je izbjeglo sa, odsvakle na taj Bikavac sad. Odatle, i sad ne znam koji su nas vojnici došli i rekli, prelazite dolje da idete u Jondžu, vidiš da ne mere saobraćaj da hoda. Šćerali su nas Jondži, a dolje je Drina. Kontali smo da će nas tuj pobiti, pa će nas u Drinu baciti. Ja sam prva kontala. Otale su nas vratili, i to ne znam ko je došo i reko 'vako, šta će ovaj ovde svijet, dere se, jebem li vam Boga, tobe jarabu me stakurula, vraćaj taj narod gore. Vratili su opet pred vatrogasno, čekali smo kamione. 11 je kamiona tada došlo sa ceradama, da nas potrpaju i da idemo. Nisu nam dali ni merdevine, snalazili se kako ko more uskočiti u to. I bio je jedan autobus. A taj je autobus vozio Burduš. Svaka čast tom čovjeku. Ja kad bi' znala đe je, ja bi ga i sad nagradila. Taj čovjek, nije mi ništa, nit' ga znam 'nako, ali je i on karakter svoj da kaže šta radite od ovog svijeta, pustite ovo roblje da vozimo dok se vidi, kuda više s ovim svijetom, iz usta sam to njegovije čula.

Tužilac: U redu. Samo da ovo razjasnim. Rekli ste da ste otišli iz Dušća, par dana nakon što su ovi muškarci odvedeni i rekli ste svi su otišli, ostalo je par ljudi jel' to...

Svjedok: Ostale te žene, jeste.

Tužilac: Dobro. Dakle, kompletno stanovništvo iz Dušće je napustilo...

Svjedok: Sve je očišćeno, niko živ nije viš' ni osto, očišćeno Dušće. Taj su dan zapalili Hasana Kahrimana kuću. Zapalili su Ajke Balušića štalu. Poćerali narod tom bivšom prugom, al' nije bila pruga, neg' cestom zaobilazilo se da se ne ide pravom cestom, poćerali su ko ovce narod u grad.

Tužilac: Dobro. Možete li otprilike da procijenite, kad kažete bilo je 11 kamiona i jedan autobus, koliko to ljudi, po Vašem mišljenju je tad, po Vašoj procjeni nekoj izašlo iz Višegrada?

Svjedok: Ma ne bi ti znala ni izbrojiti vjerujte...

Tužilac: Da.

Svjedok: Možeš mislit' da je to bilo puno. Odsvakle je naroda tu bilo, i iz Župe, eto kako su sela šćerata u grad, to su kupili, ali neki narod nisu Boga mi sve ni dali, vodili su hi u školu.

Odveli su žena, gdje smo stanovali, đe smo čekali te kamione pred vatrogasnjem, dolazili su ti vojnici i vodili su žene u škole, sa djecom, da hi bajagi nešta ispitivaju tobože. Tada su odveli Ševali, huj, Bećirević, udata Gadžo, odveli su je školi. Imala je dvoje djece muško i žensko, i još že., i još cura sa Drinska. I danas danile, ja mislim, eto ne znam istinu pravu, kako se zvao taj čojek Hasan, jel' on Gušo, jel' (*nejasno*), njegove su dvije šćeri tada odvedene i ni danas danile se ne zna đe su. I tamo kad su došli u školu, to mi je ta Ševala pričala, kako su hi odvajali i Medihu jednu su vodili u školu, i jednu Smailu Tabaković, Sade Tabakovića ženu, tamo su im bajagi tražili zlato. Ko je imo šta valjda o je i dao. Tu sam priču čula, ali vidila nisam.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Eh, kad su odvojili tu Ševalu, one su bile sestre dvije bliznice, imala je Igbalu, i one su bile medecinske sestre, fine, ne znam bil' bio ljepši svijet od njih kakve su bile. One su bile Muje Bećirevića šćerke.

Tužilac: Znete li prezime Igbale?

Svjedok: Bećirević, ali kako je udata ne bi znala, za jednoga je udata, sad ako mi na um padne ponoviću za koga je, kuća him je bila odjednom pored SUP-a, ta Igbala đe je udata.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Enes se zvao, Džaferović, ta Igbala što je udata. A Šefala za Gadžo Esada.

Tužilac: Jel' Vam poznato, jeste li išta čuli o tome šta se desilo sa Igbalom?

Svjedok: Otišla je Šefala da bide kod Igbale, tobože sigurnije joj u gradu nego u Dušću. Međutim, kad su počeli valjda dole da to vode, te ljude, i majka njena, zvala se Aiša, kad su vidili dolje da je kaos, povukli su se opet Dušću. I vratila se ona sa djecom u Dušće. Međutim, prošlo je nekoliko rekli su da su tu Igbalu odveli, ja vidila nisam.

Tužilac: U redu.

Svjedok: I da su je bajagi vodili u Viliu Vlas. I to nisam ni, ni vidila, samo što sam čula to pričam.

Tužilac: U redu. Samo Vas to i pitam, znači šta ste čuli.

Svjedok: Aiša je poginula, nju su ubili. Mujo je ubijen, otac, sve je to tako.

Tužilac: Osim za Igbalu, da li ste čuli da su druge žene iz Dušća odvođene u Vilinu Vlas?

Svjedok: Iz Dušća nisam. A jesam čula od Repuha Eniza, on je ozgor đe su ti Repuševići, vjeruj Bogu da nisam nikad ni išla, niti znam đe se to selo nalazi iznad Drinska. Oni su došli kod Mustafe Zulčića, saselili, kako su hi išćerali, i tu večer kad su hi, odjednom dok je on došo, došli su neki ti vojnici i odveli su i otoga Eniza i Sabahudina, istu večer, nisu se ni zgrijali kod Mustafe Zulčića. Tu večer nisu odveli njihovu šćerku i snahu, jesu drugu. I majka njihova sjela u kola da ide, pa veli, haj ti mi ćemo njih u Vilinu Vlas, vratićemo mi njihke, išćeraju je kod kotlovnice, jer znam da je tuj bila i da je taka priča bila.

Tužilac: U redu. Znači to ste čuli.

Svjedok: To samo što sam čula, a vidila nisam.

Tužilac: Jeste li čuli šta se dešavalo djevojkama, ženama koje su vođene u vi., odvođene u Vilinu Vlas?

Svjedok: Prićali da su hi silovali, ja vidila nisam. I nije samo da su hi silovali kakva su grdila radili.

Tužilac: Dobro. Rekli ste već da niste, da se ne snalazite s datumima, ali otprilike ako možete, ovaj konvoj kojim ste Vi napustili Višegrad, sjećate li se koji mjesec je to mogao da bude?

Svjedok: Hoj, pa eto kad je bio Kurban-bajram, pa do mjesec dana mi smo napustili ja mislim Višegrad, do mjesec, kad je to sve počelo. E ja ne znam jel' teko mjesec dana, i to da se ne bi ufatila u laži.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Eto mislim ne mogu da govorim kad ono sve što ne znam, ono što znam ono ću pričati.

Tužilac: U redu. A sad ću Vas nešto drugo pitati. Jel' se sjećate Vi da ste i ranije davali izjave vezano za ratna dešavanja u Višegradu?

Svjedok: Pa davali smo mi izjave, svi smo mi davali šta je ko preživio, i ljudi su dolazili, ispitivali, mi smo izbjegli u Visoko, Moštre. Ja sam tamo godinu dana u Moštru živila, sama bez ikoga. I dolazili su neki ljude, te ispitivali, da se daju izjave, davali normalno ljudi smo svi davali šta je ko od otog svijeta preživio.

Tužilac: Sjećate li se...

Svjedok: Tada sam bila dobro pametna i svjesna. Malo sad gubim možda zaboravljanje, al' fala dragome Allahu još sam pametna.

Tužilac: U redu. A sjećate li se da ste davali izjave Haškim istražiteljima?

Svjedok: Sjećam, nego šta, ja kako, jest.

Tužilac: A sjećate li se da ste davali izjave SIPA-i?

Svjedok: Sjećam i to.

Tužilac: Otprilike, po Vašem sjećanju koliko puta ste davali izjave?

Svjedok: Pa, da ti kažem ne mogu znati koliko sam, dosta sam puta bila ispitivana, po svojim ovim pričama što sam sad ispričala.

Tužilac: U redu. Ja ću Vas, Vam samo pokazat dva iskaza, čisto radi Vašeg podsjećanja da Vam mogu postaviti pitanja o još nekim imenima kojih se....

Svjedok: Ja što se god sjetim, ja ću reći.

Tužilac: Možda danas...

Svjedok: A što ne sjetim.

Tužilac: Ja ću identifikovati, znači svjedokinji se predočava zapisnik Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj KT-RZ-59/09 od 13.07.2011-te, i zapisnik Državne agencije za istrage i

zaštitu od 13.10.2009. godine. Znači samo da pogledate, da kažete jel' to Vaš potpis, pa ću ja Vas onda pitati vezano za to.

Svjedok: Ako bide reći ću. Ja mislim da jeste. Jeste, ja mislim, tako sam se potpisivala slično, a mogo je još neko ako hoće na taj moj potpis, ko kad ga je zor napisati. Jeste, ja mislim i to potpis. Jer ja sam samouk, i to, hoj da govorim čitavu istoriju, ne valja pred ovim sudom što nisam školovana. Moj je otac isto ovo doživio što sam ja sad, i svoju porodicu izgubio onog rata, i nije dao ženskoj djeci da se školuju, to je velika greška. Jeste, ja mislim, ništa ne trebam gledat, ako je to, ja sam se tako potpisivala.

Tužilac: U redu. Znači samo ću Vas....

Saradnik: Jel' ima potrebe na grafoskop?

Sudija: Ne smije na grafoskop....

Tužilac: Ne, ne, ne.

Sudija: Zaštićeni svjedok.

Saradnik: A da, zaštićeni. Evo ima i ovdje, jel' vidite?

Svjedok: Vidim, vidim, ja mislim da jesam, ako je jedino neko preko moga toga znao kako ću se ja sad tako potpisivala se.

Tužilac: U redu.

Svjedok: Drugi potpis i ne znam. Da.

Tužilac: E ovako ću Vas pitat. Znači kad ste dali ovaj iskaz SIPA-i 2009-te, nabrajali ste prvo imena ljudi, znači ona druga grupa koja je ubijena na rijeci Drini pored Varde, Vi ste neke i danas pobrojali. Međutim, pobrojali ste ih više u ovome iskazu, pa bih Vas ja upitala da li su to svi ovi ljudi koje ste tada rekli. Ibrišim Memišević?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Nusret Aljušević?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Mušan Čančar?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Bektaš Nedžad?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Tvrtković Lutvo?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: I Osmanagić Hamed?

Svjedok: Da.

Tužilac: U redu, znači...

Svjedok: Ti su ljudi izvedeni, izvedeni isto možda je prošlo 20 minuta, možda pola sata, kad je moj muž odveden, ti su se vratili po te ljude i pobili su ih na obali Drine, a ja sam ih 'vako gledala.

Tužilac: U redu. Isto tako, na pitanje koji su ljudi odvedeni iz Dušća, nakon dva, tri dana od ovog odvođenja iz Varde, pobrojali ste sljedeće ljude, Rešid Gadžo?

Svjedok: Da.

Tužilac: Safet Žiga?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Omer zvani Džilbas?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Ismet Memišević?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Mido Nuhanović?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Remzija Pecikoza?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: I Hamed Repuh.

Svjedok: Jeste. I Mustafa Zulčić.

Tužilac: U redu. Znači sad možemo zaokružiti da je to ono čega se Vi sjećate koji ljudi su...

Svjedok: To se sjećam i vjerovali ili ne, evo govorim pred ovim sudom, da me to i danaske ne da da spavam te strahobe i te što sam se ja toga nagledala. I nisam mogla da vjerujem da 'vako ovim ljudima može to da leži, jer su ta djeca rasla sva po Višegradu, sva zajedno se družila, korza bila prije, to je bio raj. Pazili se bajagi, a otkud u vama 'nako zlo da radite, ja se danas pitam, otkud. Nisam mogla pomisliti, da me je prije ko ubio il' nešto pito, ja bi rekla, ma nije to moguće, ta su djeca sva zajedno rasla i išla zajedno u školu...

Tužilac: Da.

Svjedok: Al' otkud to zlo ja se pitam i danas.

Tužilac: U redu. Da Vas pitam još nešto, vezano za isti ovaj iskaz SIPA-in. Tada ste isto nabrajali ljude, vojnike koji su Vaše mještane Dušća odveli. I rekli ste tada da je to bio Oliver Krsmanović, Stefanović Nenad, Krsmanović Dragan i Dragan Savić...

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Koje ste...

Svjedok: Koje sam poznala, koje nisam, nisam hi ni poznala. Bilo je više ljudi, nisu samo oni to bili.

Tužilac: Vezano za to, samo jedno pojašnjenje. Danas ste na moje pitanje odgovorili, kad sam Vas pitala, da li poznajete Olivera Krsmanovića, rekli ste kako ga poznajete, koliko dugo, rekli ste gdje je živio, rekli ste gdje mu je otac radio...

Svjedok: Sve ga znam, sve ga znam, po gradu ga viđala non-stop.

Tužilac: Međutim, pitam Vas iz sljedećeg razloga. Kad ste nabrajali ove ljude, vojnike, koji su odveli Vaše mještane, rekli ste ovako, prepoznala sam Olivera Krsmanovića iz Pihavica.

Svjedok: To je možda neka greška bila pisanjem, ali Oliver nije iz Pihavica, Savići su gore i to. Oliver je u novoj, mahala se zvala, on nek' potvrdi Nova mahala, prema INA-i.

Tužilac: U redu. U redu. Samo još par pitanja.

Svjedok: Ja Olivera znam dobro. Ne mere me niko, da, da sam još malo i pomatuhila, pa da sam te srela, samo što je sad objelio, imo je plavu kosu, nije 'nako bio ni proćelav.

Tužilac: Dobro. Još ću Vas ovo pitati, ako se sjećate. Sjećate li se, obzirom da ste davali više izjava, da li ste Olivera Krsmanovića spominjali prije nego što Vas je SIPA ispitala za ovaj događaj?

Svjedok: A pričali smo normalno valjda, jesmo, ja šta smo neg' pričali. Ako ima đe da sam spominjala jesam, ako nisam, nisam kasnije ga ni spominjala, da ti pravo kažem, bojala sam se svojoj djeci, pa nisam ni spominjala.

Tužilac: U redu. A da Vas pitam, znači kad ste davali iskaz Haškim istražiteljima, da li Vas je iko i pitao za Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Jeste me pitao. Ja kaže....

Tužilac: Samo da pojasnimo, znači ne govorimo više o SIPA-i. Sad Vas pitam ranije kad, kad ste davali iskaz...

Svjedok: Pitali me šta sam sve preživila.

Tužilac: U redu.

Svjedok: U Hagu.

Tužilac: U redu.

Svjedok: I koga sam poznavala.

Tužilac: U redu.

Svjedok: I rekla sam, poznavala sam te ljude.

Tužilac: Možete li se sjetit' koga ste tad sve nabrajali, ako možete, ako ne možete...

Svjedok: Ne mogu, vjeruj. Jer, od tada sam se razbolila, bolesna sam bila, imala sam, operisala sam žuč i neke boleščine, i sad da, ja sam rekla fino što god znam reći ću, što sam zaboravila, i ako mi na um padne i uvijek ću to ope' potvrditi ako mi kad na um padne, a bide nekad trebalo.

Tužilac: U redu. Ja ću samo ovako radi eventualne mogućnosti da, da odbrana bude upotrebljavala ove iskaze, mi smo iz Haga znači dobili ove iskaze koje ste dali Haškim istražiteljima, i dobili smo od njih iskaze koje ste davali u Centru službe bezbjednosti Sarajevo '93-će i '94-te godine.

Svjedok: Ne znam koja je bila godina, valjda, davala jesam sigurno, ali ja se ne sjećam ni datuma, ni godina više.

Tužilac: Isti ti iskazi su Vam predočavani od Haških istražitelja i Vi ste tada rekli da na tim iskazima nije Vaš potpis. Ja samo želim da to danas provjerim, neću Vas ništa pitati.

Svjedok: Eh to, to je istina, kad su mi pokazivali neke ovaj, potpise, ja kažem možda se neko drugi, ja se nisam tako umjela potpisati.

Tužilac: U redu. Ja ih moram znači samo predočiti, da mi to zaključimo....

Svjedok: Eto tako je bilo, to se sad sjećam da je tako bilo. Što se god sjećam to ću reći.

Tužilac: I mislim, i očigledno je vidi se, da to nije taj potpis.

Saradnik: Evo potpis na dnu.

Svjedok: Eh, ovo sam rekla da ja ovo nisam potpisivala, ja ovako ne umijem se potpisivati.

Saradnik: Evo isto.

Svjedok: E to mi je isto bilo, i rekla sam tako, dobro se sjećam.

Tužilac: U redu.

Svjedok: A ko je potpiso, i ko je, možda je ko sa mnom još bio, pa je gledao, pa hajde...

Tužilac: Znači to Vas pitam....

Svjedok: Ja ovo nisam potpisala, ja svoj potpis razumijem.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Ne, ne, nisam to potpisivala, a ko je potpiso ne znam. Jer ja se ne umijem neg' 'nako potpisati kako se potpisujem.

Tužilac: U redu. Međutim, Vi se sjećate da jeste davali neke iskaze tad kad ste izbjegli jel'?

Svjedok: Sigurno da jesam, ja šta, u Visokom smo najprvo davali. Mi smo, pa od Visokog kad sam prešla u Sarajevo, pa 'vamo dalje.

Tužilac: Aha, u redu. Ja nemam više pitanja za Vas, hvala Vam puno i ovaj, sad će Vam postaviti pitanja kolega branilac.

Sudija: Hvala tužiteljice. Odbrana.

UNAKRSNO ISPITIVANJE SVJEDOKA

ADVOKAT SLAVIŠA PRODANOVIĆ – BRANILAC OPTUŽENOG OLIVERA KRSMANOVIĆA – unakrsno ispitivanje svjedoka

Branilac: Hvala gospodine predsjedavajući. Dobar dan gospođo K-17.

Svjedok: Dobar dan.

Branilac: I sa moje strane. Odmah da Vam kažem, svjestan sam da Vam je teško se prisjećati tih događaja, dakle ne osporavam da su ljudi odvedeni iz Dušća, ali mene interesuje samo učešće Krsmanovića i ja ću Vam pitanja usmjeriti koja se odnose samo za njega. Jel' Vam jasno?

Svjedok: Sve što znam to ću reći.

Branilac: E, dobro. Evo sad počecu od kraja, ovo što je moja uvažena kolegica Vas pitala vezano za izjave. Dakle, nije sporno da ste Vi u više navrata davali više izjava istražiteljima, Centru bezbjednosti Sarajevo, jel' tako?

Svjedok: Ja sam davala izjave, a vjerujte Bogu nisam znala ni čitati, a što sam god dala...

Branilac: E pa dobro, dobro, uvažavamo mi to...

Svjedok: Ovaj...

Branilac: Dakle, ovde u toj prvoj izjavi koju ste Vi dali to je bilo 14.12.'93-će godine, dakle godinu i po dana nakon događaja, a rekli ste da se tada dobro sjećate svega, što je normalno, to je....

Svjedok: Normalno, tada sam bila veoma pametna žena.

Branilac: I ova Vaša izjava je napisana na sedam stranica, to su razni incidenti, odnosno događaji u Višegradu, Vi ste detaljno sve to opisali, ali nas ovdje samo interesuje dva događaja, ovo Dušće i ovo Varda što se desilo.

Svjedok: Ja, možda sam ja te incidente đe sam se dešavala i šta sam vidila, možda je to pisato.

Branilac: Ne, neću Vas ja to pitati.

Tužilac: Prigovor.

Svjedok: Mislim, možda da me to...

Sudija: Samo malo, samo malo, svjedok molim Vas imamo prigovor, da čujemo tužiteljicu.

Tužilac: A, ma, ja bih morala da primijetim da, da nismo zapravo utvrdili i ne možemo da utvrdimo da to zaista jesu iskazi koje je davala ova svjedokinja '93-će i '94-te, obzirom da je evidentno i ona je to potvrdila da se na tim iskazima ne nalaze njeni potpisi, a i, i očigledno je ako se uporedi iskazi koje je kasnije davala i ova dva, da, da, da to ne mogu biti njeni potpisi. Da li su to zaista te izjave koje je ona davala...

Branilac: Časni sude...

Sudija: Nismo, samo malo tužiteljice, nismo još mi faktički ni čuli šta tužlac želi da pitao uopšte, to je samo, branilac, želi da pita sada, samo da vidimo prvo u kom smislu, pravcu želi da to upita.

Branilac: Dakle, časni sude, svjedokinja je pozvana u Centar bezbjednosti u Sarajevo. Ona je rekla da je dolazila ovdje, to je u Dobrinji bilo '93-će godine, gdje je detaljno opisala događaje u Dušću. E sad ću ja da pitam, znači pretpostavljam da su to njene generalije koje se slažu sa, ja ih ne znam, sa ovim što je Vaš stručni saradnik njoj predočio. Znači, tu postoje njene generalije. Ja koliko sam shvatio, ona je to i u ranijim izjavama rekla da je tako izjavila, ali da nije njen potpis. Znači, e sad, ja ću je pitati za Dušće. Sjećate li se gospođo dakle, Vi spominjete i, i tada ove osobe koje su odvedene, znači nabrajate ih sve.

Svjedok: Bravo i jesu odvedene.

Branilac: Jeste, evo ovdje ste ih naveli i više. Znači...

Svjedok: Nikad više, samo koliko sam rekla, ja mislim.

Branilac: Naveli ste Pecikoza Remzija, Zulčić Mustafa, Gadžo Rešid, Žiga Safet...

Svjedok: Jeste.

Branilac: Arnautović Nesko, Nuhanović Nihad....

Svjedok: Nije Nesko, nije, nisam Neska, to je neko drugi.

Branilac: Dobro. Evo...

Svjedok: Arnautović nije bio tu. Arnautović je odveden u Crnči.

Branilac: Sjećate li se kad su Vas pitali ko je te ljude odveo, Vi ste ovako rekli, te ljude su odveli Tešević Zoran, da li se sjećate? Da ste spomenuli....

Svjedok: Savić, Savić Dragan....

Branilac: Da Vam pročitam ja...

Svjedok: Reci...

Branilac: Znači Tešević Zoran, zvani Leka, Savić Ljubiša...

Svjedok: Ja ne znam jel' on Tešević, samo Leka.

Branilac: Savić Momir, Krsmanović Željko, Krsmanović Goran, izvjesni Ječmenica, braća Ćirkovići, Tešević Goran i Tešević Boško, da li se sjećate?

Svjedok: Sjećam se toga, ali ja tu izjavu nisam dala. A hoćeš da ti kažem ko je je dao, zajedno smo bili, dolazili su SIPA, da li je SIPA, ko je, ne znam, bio je Gadžo Esad. I on je davo izjavu đe sam i ja davala. Jesul' oni spojili te izjave zajedno....

Branilac: Ali, molim Vas, posle mi ćemo kroz ostale izjave, pitali su Vas zašto tada Krsmanovića niste spomenuli, Vi ste rekli....

Sudija: Pa dobro, evo sada svjedok kaže da to nije njegova, njena izjava. Upravo sada je svjedok, svjedok to izjavio.

Branilac: Pa kako nije kad je rekla....

Sudija: Dobro.

Branilac: Da je davala izjavu u SIPA-i.

Sudija: Pa davala je izjavu, ali rekla je da to nije njena izjava.

Branilac: A da li su njene generalije?

Sudija: Da to ona nije govorila tako.

Branilac: Da li su njene generalije?

Svjedok: Nije to moj ni potpis, ni ništa, ja se tako ne znam potpisati.

Branilac: U redu. U redu. Evo sad idemo dalje, nema veze. Nebitno je.

Svjedok: Mislim, ja što govorim da mogu da kažem nešto. Imate li Vi svoju djecu? Što bi god ovo danas....

Branilac: Molim Vas...

Sudija: Svjedok, svjedok, molim Vas....

(preklapanje)

Svjedok: Rekla sudiji rekla bi radi svoje djece, jer him se bojim.....

Sudija: Svjedok molim Vas, svjedok nemojte molim Vas svjedok, pustite, korektno se ponašamo svi, pa onda nemojte ništa.

Branilac: Evo ja ništa....

Sudija: Izvolite dalje branioče.

Branilac: Da li ste davali izjavu istražiteljima Haškim, i to '98-me godine, danas ste spomenuli da ste davali izjavu?

Svjedok: Davala sam izjavu Haškom tribunalu, ne znam kome sam davala.

Branilac: Eh, evo ja imam...

Svjedok: I išla sam, kome sam davala, išla sam da svjedočim za to.

Branilac: Dakle, tu su, tu su Vaši generalije. To je izjava od '98-me godine.

Svjedok: Ne znam koje je.

Branilac: '98-me godine. Da li se sjećate molim Vas, kad ste govorili o ovome događaju...

Svjedok: Reci....

Branilac: U Dušću, odvođenju ljudi, i tada ste spomenuli koji su ljudi odvedeni, da li ste i tada '98-me godine spomenuli Olivera Krsmanovića?

Svjedok: Ja mislim da jesam.

Branilac: Niste gospođo.

Svjedok: Onda ga nije neko napiso.

Branilac: Evo ja ću Vam pročitati koga ste spomenuli. Da li se sjećate....

Svjedok: Ako sam ja dala izjavu morala sam ga spomenuti.

Branilac: Njih su odveli Zoran zvani Leka, Tešević Dragan, Savić Momir, Savić Dragan, Nedeljko Stefanović zvani Rade.

Svjedok: Nedeljka sam...

Branilac: E....

Svjedok: Nedeljku sam spominjala, a toga kako si reko Teševića, ne mogu ja reći iz Pihavica bilo je momaka koliko hoćeš nisu oni učestvovali nikad u otome.

Branilac: Gospođo niste spomenuli Olivera Krsmanovića.

Svjedok: Možda je neko drugi davo izjavu. Ja ti kažem što sam spomenula i danas sam rekla i svakad ću reći.

Sudija: Dobro, idemo dalje tuž., branioče.

Branilac: Dobro. Imamo znači Vašu izjavu iz 2008-me godine.

Svjedok: Ne znam ja. Ti znaš eto bolje čitaj, ja ću ti posvjedočiti što jest.

Branilac: Ni u toj izjavi niste spomenuli Olivera Krsmanovića kao osobu koja je odvela ove ljude iz Dušća.

Svjedok: Hoćeš sad da spomenem nakon ovog, nema ga možda nigdje, kad sam još Olivera vidila, mogu li da kažem?

Sudija: Ne, odgovarajte svjedok samo na pitanja koja Vam se postavljaju, nemojte ništa.

Svjedok: Dobro.

Branilac: Časni sude, evo ja ću da, uveo bi ove dvije izjave, ovaj. Ja mislim da ni tužilaštvo ne osporava da su to njene izjave ovaj, kao dokaz, zato što u ovim izjavama ne spominje Olivera Krsmanovića ni jednom jedinom. Ona spominje i ovaj događaj, tačkom 6. ne spominje isto...

Svjedok: A piše li tudi šta god bili su...

Branilac: Olivera tu....

Svjedok: I drugi ljudi nepoznati.

Branilac: Ne spominje Olivera i na to neću postavljati. Dakle, uvodim kao dokaz ovo da je tada, nije....

Sudija: Dobro.

Branilac: Tek je, kad je SIPA počela, onda je Oliver našao se na spisku.

Sudija: Dobro. Daćete saradniku da....

Branilac: Moje još pitanje vezano za, da li je bio Milan Lukić kad su ovi ljudi odvedeni iz, iz Dušća?

Svjedok: Nije bio.

Branilac: Nije Milan bio Lukić?

Svjedok: Nije bio đe je bio Oliver. Milan Lukić nije bio.

Branilac: Dobro. Dakle, ko je gledao sve, možete li navesti osobe, ko je bio od komšija i ko je gledao odvođenje ovih ljudi iz Dušća?

Svjedok: To sam nabrojala.

Branilac: To su samo te osobe?

Svjedok: Eh, sad ću ti reći, Memišević Smaila, majka od Ismeta, a prije dva dana joj ubijen sin kod Drine. I kad su taj treći dan, koji je bio, bila je ona, ali je žena poginula, da li je bogdom živa da dođe da kaže, bila je ona, bila je Boga ti, Hameda Repuha žena, da li ona poznaje te ljude i to neću da ulazim u to. Bila sam ja, bila je moja Fatima, jetrva, ali ona žena nigdi nije dalje išla od štale do kuće i ne pozna ljude.

Branilac: Dakle, Vi ste vidjeli da su ove ljude, ova grupa odvela ih prema pilani? Dakle....

Svjedok: Pre., pa morali su tom ulicom nejma s druge strane nigdje....

Branilac: Jeste li vidjeli kakvo vozilo tu?

Svjedok: Dolje je 'nako bilo sigurno vozilo, ali nismo mi smjeli sići toj prugi, to je pruga bivša bila i tude su vozili prema gradu.

Branilac: Ja nemam više pitanja, ali nadam se da će tužilac pokrenuti postupak protiv ovih zbog falsifikata, ako, ako ovo nije njena izjava. Mogla je to da uradi i do sad.

Sudija: Možete i Vi to, pozivajući svjedoke, svjedoke da, istražitelje da pokušate uvesti, uvesti ponovo to kao svoj dokaz. Krsmanoviću imate li Vi pitanja svjedoku?

OPTUŽENI OLIVER KRSMANOVIĆ – unakrsno ispitivanje svjedoka

Optuženi: Dobar dan.

Svjedok: Dobar dan.

Optuženi: Samo da pitam gospođu, kažete poznavala sam mu oca zvao se Mile.

Svjedok: Da.

Optuženi: Radili smo skupa u Vardi, ja sam radila kao čistačica, a on je vozio pilotu, vozio je TAM-ića, a kasnije je radio u stolariji. Je li to tačno molim?

Svjedok: Za stolariju dolje sigurno jest prema stolariji bio, a znaš će ti je radio, će je kotlovnica, će je pilota ležala. I odatle je vuko pilotu Drini, Drini se, na obalu Drine se sipala pilota.

Optuženi: Dobro. Samo da Vam ja kažem, da moj otac nikad nije radio u fabrici, ni u stolariji, ni vozio TAM-ića.

Svjedok: Ma nemoj mi reći. Tvoj je otac radio...

Sudija: Dobro, u redu.

Optuženi: Dobro.

Sudija: Svjedok...

Optuženi: Dobro, hvala.

Svjedok: Pa nemoj mi reći.

Optuženi: Samo toliko.

Svjedok: Znam ti oca ko i tebe, da kraj tebe sjedi sad bi mu rekla da je to....

Optuženi: Dobro, hvala.

Sudija: Nema više pitanja jel', dobro. Tužioče imate li nešto dodatno?

Tužilac: Nemam.

Sudija: Članovi vijeća.

Svjedok: Znaš li koga ti još znam, strica koji je bio taksista Radomir.

Sudija: Samo malo svjedok. Izvolite.

Sudija Jukić: Nemam ja pitanja, ali bi volio da vidim ove zapisnike. Nemam pitanja.

Sudija: Dobro, u redu. U redu. Svjedok, OK-17, još jednom hvala Vam što ste se odazvali na poziv Suda Bosne i Hercegovine, mi smo završili sa Vašim svjedočenjem i možete napustiti sudnicu. Hvala.

Svjedok: Hvala lijepo.

Sudija: Dobro. Tuž., odbrana je dakle u spis ulaže zapisnik o izjavi svjedoka, koji je pod brojem, koji je pod brojem 0651387, 00651391 i da je datum razgovora zabilježen kao datum 17. oktobar 1998. godine, a dat je pred istražiteljima Haškog tribunala. Ima li primjedbi na ovaj dokaz tužiteljice?

Tužilac: Mi nemamo primjedbi.

Sudija: To je, oznaku će dobiti O-2. I drugi dokaz je izjava svjedoka data 14. aprila 2008. godine, data takođe pred Haškim istražiteljima pod brojem 0634391, 06343923. Ima li primjedbi na ovo?

Branilac: Samo da Vam napomenem, pošto smo na ovoj temi, mi ćemo pokušat da uvedemo kad budemo uvodili naše dokaze i ove zapisnike, ali sad da ne bi raspravljali o autentičnosti i ovo i ono, nisam, odusto sam.

Sudija: O-3 je ovaj dokaz, tako. Ovaj, tužiteljice ima li primjedbi na ovaj dokaz?

Tužilac: *(Isključen mikrofon)*...nema primjedbi.

Sudija: Dobro. Ovo se putem istražitelja koji su sačinjavali, nemaju je li...

Sudija Jukić: Ovdje nema imena tih istražitelja.

Sudija: Dobro.

Sudija Jukić: Imaju samo potpisi neki.

Sudija: U redu. Dobro. U redu. Za danas smo završili. Sljedeći put tužiteljice, uz napomenu da možemo do 11,00 sati?

Tužilac: Ja bih samo obavijestila sud, mi ćemo se tokom postupka pomalo vraćat' opet na tačku 3. obzirom da su neki svjedoci proživjeli više događaja.

Sudija: Dobro.

Tužilac: Po datumima je poredano tako da bismo trebali da pređemo na tačku 4. sad, ali smo od Odjela za podršku svjedocima obaviješteni za svjedokinju ovaj, Osmanbegović Zejnebu, da nije u mogućnosti trenutno da putuje, budući da boravi u inostranstvu. U pitanju su neki imigracioni problemi, nisam baš potpuno sigurna o čemu se radi, do juna mjeseca ove godine.

Sudija: Dobro, u redu.

Tužilac: Tako da bi ja onda predložila, pošto smo već ušli dijelom u tačku 6. danas, da predložim svjedoke vezano za ovu tačku, ali s obzirom na obaveze člana vijeća, ja bih onda samo ovo dvoje oštećenih, mislim da to možemo brzo završiti.

Sudija: Da Vam kažem, možemo mi da krenemo možda i u pola devet, ako nije problem ujutru, pa da idemo kolko možemo. To će biti još jedno dva, tri petka, onaj, dok.

Branilac: *(Isključen mikrofon)*...jer pretpostavljam da ćemo imati pauzu ovo Živković sad posle ovog možda dvije sedmice.

Sudija: Da, ali ja imam obavezu u Visokom sudskom tužilačkom vijeću...

Branilac: Dobro, dobro...

Sudija: Tako da nismo u mogućnosti, a problem je u tome što ne možemo ponedjeljkom poslije, poslije 11,00 sati. Pozivamo tužioce koga?

Tužilac: Znači evo oštećeni Đafo Zehra i Osmanagić Azra, to neće dugo trajati.

Sudija: Ako su, ako su tamo oštećeni, imamo li mogućnost da zovnemo onda možda još jednoga.

Tužilac: E sad, su opširniji iskazi, znači imamo...

Sudija: Dobro, u redu. Dobro, u redu, onda, onda u pola devet idući petak.

Stručni saradnik: Molim ustanite.

Transkript sačinila:

Spomenka Belko

10.09.2013. godine